

Հովհաննես Թումանյան

Մեր նախորդներին

Երանի՛ էր ձեզ, գովված երգիչներ,
Դուք երգում էիք վաղ առավոտյան,
Երբոր երազներն ապրում էին դեռ,
Ոսկի երազներն հայի փրկության:

Ձեր թարմ երգերում կար մի հայրենիք,
Խրո՛խտ, վեհապա՛նծ, թեպետև գերի,
Եվ ձեր քընարի ձայներն երջանիկ՝
Լիքը հրըճվանքով գալոց օրերի:

Ա՛խ, նա հռչակվեց մեր աչքի առջև

Եվ մեր ըզգայուն սրբտերն իրեն հետ,
Ոսկի երազներ՝ միրաժի նըման՝
Մեր անապատում չըքացան անհետ:

Եվ մենք խորտակված մեր կյանքի ծեղից,
Անհույս ու դալուկ, ճակատներըս ցած,

Ընկնում է քընար մեր մատաղ ձեռքից,
Ընկնում են սրբտից և՛ երգ, և՛ աստված:

